

forsøge at følge ham i alle de forskjelligartede Bevægelser, han foretog, for at komme til at have det af ham forsøgte Resultat. Han indrømmede jo selv, at der var et vist Standpunkt, paa hvilket ogsaa han havde befundet sig, og som havde gjort, at han til en Tid havde kunnet mene, at Forholdet var noget anderledes, men, som han tilføiede, det var kun den blindende Virkning af Ordene, der da havde gjort Indtryk paa ham, og det var kun ved at betragte Overfladen af Sagen og ved at gaae med Hurtighed hen over den, at han var kommen til at kunne formene, at Sagen forholdt sig saaledes, som af Udvalget paastaaret. Jeg vil tillade mig at haabe, at vi, naar han gaaer endnu lidt langsommere, end han gif, da han opgav denne hurtige Bevægelse, og maaskee lidt dybere, end da han kom ned under den Overflade, hvorom han talte, da igjen kunne mødes noget bedre, at vi da igjen kunne forenes med Hensyn til vor endelige Dom om Forholdet.

Jeg skal nu forsøge paa — thi ellers vilde det blive mig aldeles umuligt overhovedet at besvare de fremkomne Udtalelser — at gruppere de forskjelligartede Indvendinger om et Par Punkter, som jeg maa betragte som de egentlige Hovedpunkter: Hvis de falde, saa haaber jeg, at hele Bygningen derved vil ligge, og at saa de mange Zirater og Udsmykninger, som jeg paa ingen Maade vil finde mig besøiet til nærmere at beskæftige mig med, heller ikke ville kunne have nogen væsentlig Betydning med Hensyn til Spørgsmaalets endelige Afgørelse. — Et Hovedpunkt, hvortil der ideligt og ideligt vendtes tilbage, saavel i dette Foredrag som i det tidligere, jeg sigtede til, er det, at der i § 38, om det end ikke udtrykkeligt er sagt, dog nødvendigviis maatte være at underforstaae, at den der omtalte Domicilbestemmelse var knyttet til det sidste Aar for Valget. Dette er jo, som De see, mine Herrer, en Grundpille for alle Indvendingerne. Det er nu allerede meget misligt, naar en saadan Grundpille skal opføres paa en saa overordentlig Løs, ja, jeg kunde næsten sige paa slet ingen Grund; thi der er jo intet Spor

af en saadan Udtalelse i denne Paragraph, og naar man troer at kunne føre disse Ord over i denne Paragraph fra en ganske anden Paragraph, hvori de findes, saa er dette dog en Expedition, der har sine meget store Vanskeligheder og Farer. Men lad os da see det, som det staaer i denne Paragraph, hvor det oprindeligt siges, og hvor det tillægges en saa afgjørende og fylldig Betydning, nemlig i § 35. Deri staaer: „Ingen kan umiddelbart eller middelbart deeltage i Valg af Landstingsmænd, medmindre han fyldestgjør de almindelige Betingelser for Valgret til Folkethinget, dog at der kun fordrøs Bopæl henholdsviis i en af Kjøbstaderne eller i Landdistriktet i vedkommende Landstingskreds det sidste Aar for Valget. Men, mine Herrer, hvad er nu Meningen med disse Bestemmelser? Det er jo, at skildre de Betingelser, som de Vedkommende til et vist givet Tidspunkt, naar et Valg skal udføres, skulle opfylde for at have Valgretten; men er det da ikke soleklart, og maa man ikke gjøre de voldsomste Anstrengelser for at kunne forrokke en saa simpel Sandhed, at der her maa staae og nødvendigviis maa staae „for Valget“? Til ethvert givet Tidspunkt, hvor der var Tale om Valgretten, vilde det sidste Aar for dette Tidspunkt ogsaa være det, der maatte blive Tale om; men nu taler jo Grundloven aldeles ikke om Valgretten, uden forsaavidt som den skal udøves ved Foretagelsen af et Valg, og derfor taler Grundloven med Føie og Rette om Opfyldelsen af disse Betingelser „i det sidste Aar for Valget“. Hvis vi nu vilde gjøre det Lankexperiment, at Noget vilde opfaae det Spørgsmaal, der iøvrigt ganske vist vilde være uden nogen let efterviselig praktisk Betydning: Hvad udfordres der da for til en anden given Tid at have Valgretten, saa vilde det dog være ganske besynderligt, om Noget vilde formene, at man kunde sige om Den, der i dette Dieblif ikke i et Aar havde haft den Bopæl, som der her er krævet, at han nu i dette Dieblif skulde være i Besiddelse af Valgret. Nei, naturligviis vilde man med Nødvendighed være ledet